

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 14 december 2010 in zaak nr. 09/44815 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan de staatssecretaris van Justitie.

2.2. De vreemdeling betoogt in zijn verweerschrift dat het hoger beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat het niet binnen de wettelijke termijn van één week is ingediend.

2.2.1. Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 6:24 van de Awb, vangt de termijn voor het indienen van een hogerberoepschrift aan met ingang van de dag na die, waarop de aangevallen uitspraak op voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.

Ingevolge artikel 69, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift één week.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 maart 2002 in zaak nr. 200200850/1, AB 2002, 197) strekt voormeld artikel 69, tweede lid, van de Vw 2000 er toe dat, indien de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd binnen de aanmeldcentrum procedure is afgewezen, zoals in dit geval, de beroepstermijn wordt verkort tot één week.

2.2.3. In dit geval is de termijn op 21 december 2010 geëindigd. De minister heeft het hogerberoepschrift derhalve niet tijdig ingediend. Echter, aan de aangevallen uitspraak is een rechtsmiddelenvoorlichting toegevoegd waarin een termijn van vier weken is vermeld. Nu het hoger beroep wel binnen de in de aldus vermelde termijn is ingesteld, kan, zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (uitspraak van 16 juli 2003 in zaak nr. 200303647/1, JV 2003/371), redelijkerwijs niet worden geoordeeld dat

de minister daarmee in verzuim is geweest.

Het betoog van de vreemdeling faalt.

2.3. De vreemdeling betoogt voorts dat het hoger beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, omdat de minister in zijn grief in strijd met artikel 85 van de Vw 2000 een nieuw standpunt inneemt.

Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de minister het in de grief ingenomen standpunt reeds verwoord in zijn aan de rechtbank gerichte brief van 2 september 2010, waarin hij desgevraagd op voet van artikel 83, vijfde lid, van de Vw 2000 heeft gereageerd op de door de vreemdeling in de beroepsfase overgelegde documenten.

Het betoog van de vreemdeling faalt.

2.4. In de grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij gehouden was nader onderzoek te doen naar de door de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde documenten, waarvan de authenticiteit door Bureau Documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: Bureau Documenten) niet kan worden vastgesteld. Daartoe betoogt hij dat de rechtbank weliswaar terecht heeft overwogen dat bij een eerste asielaanvraag de omstandigheid dat de authenticiteit van een document niet kan worden vastgesteld, niet zonder meer meebrengt dat aan dat document geen waarde kan worden toegekend, maar dat zij niet heeft onderkend dat in het thans aan de orde zijnde geval zonder nader onderzoek naar die documenten de vreemdeling artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kan worden tegengeworpen. In dat verband heeft de minister aangevoerd dat de op de documenten vermelde naam niet overeenkomt met de door de vreemdeling bij zijn aanvraag en eerste gehoor opgegeven naam, zodat ook wordt getwijfeld aan de inhoud van de documenten. De verwijzing van de vreemdeling naar informatie op internetsites bij brieven van 6 januari 2010 en 18 oktober 2010 biedt, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen aannemelijke verklaring voor het feit dat de vreemdeling in de bestuurlijke fase andere namen heeft opgegeven dan de naam die op de documenten staat, aldus de minister.

2.4.1. De vreemdeling heeft bij brief van 26 maart 2010 een lidmaatschapsverklaring van de Bangladesh National Students Wing van 7 december 2009, een verklaring van de voorzitter van het Bestuur Vakbond Barasat nr. 2 van 31 december 2009, een verklaring van het Addiction Life Overcoming Centre van 21 december 2009, een getuigschrift lager onderwijs van 6 december 2009 en 19 gerechtelijke documenten van verschillende data overgelegd.

Bij brief van 2 september 2010 heeft de minister, onder verwijzing naar de bijgevoegde verklaring van onderzoek van Bureau Documenten van 1 september 2010 (hierna: de verklaring van onderzoek), de rechtbank te kennen gegeven dat de door de vreemdeling overgelegde documenten hem geen aanleiding geven om het besluit van 2 december 2009 te wijzigen of in te trekken. Volgens de minister staat op die documenten een andere naam dan de naam die de vreemdeling bij zijn aanvraag en het eerste gehoor heeft opgegeven. Nu uit de verklaring van onderzoek voorts blijkt dat de authenticiteit van de door de vreemdeling overgelegde documenten niet is

komen vast te staan, kan aan die documenten niet de door de vreemdeling gewenste waarde worden gehecht, aldus de minister.

2.4.2. De minister klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij zich niet louter op basis van de authenticiteit van de documenten op het standpunt heeft gesteld dat die geen onderbouwing vormen van de door de vreemdeling gestelde identiteit, nationaliteit en van diens asielrelaas. Hij heeft hierbij tevens de inhoud van de documenten betrokken. Zoals de minister terecht betoogt, heeft de rechtbank niet onderkend dat de door de vreemdeling bij brieven van 6 januari 2010 en 18 oktober 2010 overgelegde algemene informatie geen verklaring biedt voor het gegeven dat de op de documenten vermelde naam afwijkt van de door hem bij zijn aanvraag en het eerste gehoor opgegeven naam, waarbij hij desgevraagd heeft volhard en uitdrukkelijk heeft verklaard dat dit zijn enige namen zijn. De vreemdeling heeft daarnaast op 27 november 2009 met die naam het identiteitsonderzoek en de nationaliteitsverklaring ondertekend. Bovendien heeft de vreemdeling op geen enkel moment verzocht de gegevens over zijn naam te wijzigen; dit terwijl hij wel een verzoek wijziging persoonsgegevens heeft ingediend dat heeft geleid tot het proces-verbaal van de Koninklijke Marechaussee van 29 november 2009, waarbij de gegevens over zijn geboorteplaats en -land zijn gewijzigd.

De rechtbank heeft niet onderkend dat onder deze omstandigheden geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich niet zonder nader onderzoek op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door de vreemdeling overgelegde documenten geen onderbouwing vormen van diens identiteit, nationaliteit en asielrelaas. Hieraan doet, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet af dat de door de vreemdeling overgelegde documenten deels zijn voorzien van zijn foto, aangezien, naar door de vreemdeling niet is bestreden, de authenticiteit van die documenten niet is komen vast te staan. Gelet op het vorenoverwogene, heeft de rechtbank in zoverre ten onrechte overwogen dat de minister, omdat hij de vreemdeling ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen, niet als vereiste mocht stellen dat van het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht diende uit te gaan.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 2 december 2009 toetsen in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, voor zover die, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.6. De vreemdeling betoogt dat hij in strijd met artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) en de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) door de minister onvoldoende in de gelegenheid is gesteld te reageren op het rapport van het nader gehoor en het voornemen, en slechts beperkt toegang heeft gehad tot een persoonlijke tolk.

2.6.1. Ingevolge artikel 6 van het VEU erkent de Unie de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, dat dezelfde

juridische waarde als de Verdragen heeft. De bepalingen van het Handvest houden geenszins een verruiming in van de bevoegdheden van de Unie zoals bepaald bij de Verdragen. De rechten, vrijheden en beginselen van het Handvest worden uitgelegd overeenkomstig de algemene bepalingen van titel VII van het Handvest betreffende de uitlegging en toepassing ervan, waarbij de in het Handvest bedoelde toelichtingen, waarin de bronnen van deze bepalingen vermeld zijn, terdege in acht genomen worden.

Ingevolge het tweede lid treedt de Unie toe tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Die toetreding wijzigt de bevoegdheden van de Unie, zoals bepaald in de Verdragen, niet.

Ingevolge het derde lid maken de grondrechten, zoals zij worden gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zoals zij voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, als algemene beginselen deel uit van het recht van de Unie.

Ingevolge artikel 41, eerste lid, van het Handvest heeft eenieder er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

Ingevolge het tweede lid behelst dit recht met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakelijke geheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

Ingevolge het derde lid heeft eenieder recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

Ingevolge het vierde lid kan eenieder zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Ingevolge artikel 47 van het Handvest heeft eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Ingevolge artikel 51, eerste lid, van het Handvest zijn de bepalingen van het Handvest gericht tot de instellingen, organen en

instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

Ingevolge het tweede lid breidt het Handvest het toepassingsgebied van het recht van de Unie niet verder uit dan de bevoegdheden van de Unie reiken, scheidt geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Unie, noch wijzigt het de in de Verdragen omschreven bevoegdheden en taken.

2.6.2. Nu de vreemdeling niet heeft verduidelijkt in welk opzicht de minister gehandeld zou hebben in strijd met artikel 6 van het VEU, begrijpt de Afdeling het beroep van de vreemdeling op dat artikel, gelet op de strekking daarvan, aldus, dat de vreemdeling betoogt dat het Handvest bindend is sinds 1 december 2009 en het daarom op deze zaak van toepassing is.

2.6.3. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (de uitspraak van 1 december 2010 in zaak nr. 201003052/1/V3; www.raadvanstate.nl), is het Handvest juridisch bindend geworden met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009. Gelet op artikel 51, eerste lid, van het Handvest, is het Handvest gericht tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Het besluit waarbij de minister de aanvraag van de vreemdeling om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft afgewezen, dateert van 2 december 2009. Gezien het beroep van de vreemdeling in de bestuurlijke fase op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) en omdat de richtlijn onder de Vw 2000 is geïmplementeerd, moet worden aangenomen dat de minister in deze zaak het recht van de Unie ten uitvoer heeft gebracht.

De zaak valt derhalve binnen de werkingssfeer van het Handvest.

2.6.4. Het beroep van de vreemdeling op artikel 41 van het Handvest faalt. De vreemdeling heeft blijkens het rapport van het nader gehoor desgevraagd verklaard dat hij tevreden was over de wijze waarop het gehoor was verlopen en geen klachten over de gehoorambtenaar of de tolk te hebben. Hoewel de gemachtigde van de vreemdeling in de zienswijze te kennen heeft gegeven onvoldoende tijd te hebben gehad het rapport van het gehoor met de vreemdeling door te nemen en zich in de zienswijze het recht heeft voorbehouden correcties en aanvullingen op het rapport in te dienen, heeft hij dergelijke correcties en aanvullingen niet ingediend. Hij heeft ook niet op andere wijze aangevoerd dat de verslaglegging van het nader gehoor onjuist zou zijn. Nu de vreemdeling evenmin heeft onderbouwd waaruit blijkt dat zijn toegang tot een persoonlijke tolk te beperkt zou zijn, dan wel dat hij op andere wijze, door toedoen van de minister, in de bestuurlijke fase onvoldoende in de gelegenheid is gesteld zijn aanvraag toe te lichten, kan,

daargelaten of artikel 41 van het Handvest gelet op de bewoordingen daarvan en de toelichting daarbij, op besluitvorming als hier aan de orde van toepassing is, niet worden gezegd dat de minister de aan dat artikel ten grondslag liggende beginselen bij zijn besluitvorming niet in acht heeft genomen.

Ook het beroep op artikel 47 van het Handvest faalt, omdat dat artikel, blijkens de bewoordingen en de toelichting daarbij, niet van toepassing is op de bestuurlijke fase maar op de rechterlijke fase. Het artikel kent een recht van toegang tot die rechterlijke fase toe.

De beroepsgrond faalt.

2.7. De vreemdeling betoogt dat de minister hem ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen. Hij heeft een oprechte inspanning, bedoeld in artikel 3.35, derde lid, aanhef en onder a, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000), verricht om zijn aanvraag te staven.

2.7.1. In het besluit, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, heeft de minister, samengevat weergegeven, de vreemdeling tegengeworpen dat hij toerekenbaar geen identiteits- of nationaliteitsbewijs heeft overgelegd, omdat hij, zonder dat sprake was van dwang van de reisagent, niet het nationaal paspoort van Bangladesh heeft overgelegd dat hij in zijn bezit had.

2.7.2. Reeds omdat de vreemdeling dit standpunt van de minister niet heeft bestreden, maar, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, tevergeefs heeft gepoogd andere documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit over te leggen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het hiervoor onder 2.7.1 weergegeven standpunt heeft kunnen stellen. Het betoog van de vreemdeling dat hij een oprechte inspanning heeft verricht zijn aanvraag te staven, faalt.

2.8. De vreemdeling betoogt dat het vereiste dat van zijn relaas positieve overtuigingskracht moet uitgaan, in strijd is met artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn, omdat dat op hem een te zware bewijslast doet rusten.

2.8.1. In punt 6 van de considerans van de richtlijn staat dat het hoofddoel van de richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt.

In punt 8 staat dat het in de aard van minimumnormen ligt, dat de lidstaten ten aanzien van onderdanen van derde landen en staatlozen die om internationale bescherming van een lidstaat verzoeken, gunstiger bepalingen kunnen treffen of in stand houden, mits het desbetreffende verzoek door een vluchteling in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève of door een persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, wordt geacht te zijn ingediend.

Ingevolge artikel 3 van de richtlijn kunnen de lidstaten, ter bepaling

van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.

Ingevolge artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn wordt, wanneer lidstaten het beginsel toepassen volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

2.8.2. Artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn is geïmplementeerd in artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000. De vreemdeling heeft niet betoogd dat die implementatie onjuist is.

2.8.3. Ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000 worden, indien de vreemdeling zijn verklaringen of een deel van zijn verklaringen niet met documenten kan onderbouwen, deze verklaringen geloofwaardig geacht en wordt de vreemdeling het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a. de vreemdeling heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b. alle relevante gegevens, als bedoeld in artikel 3.111, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, waarover de vreemdeling beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van relevante gegevens;
- c. de verklaringen van de vreemdeling zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn aanvraag;
- d. de vreemdeling heeft zijn aanvraag zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten; en
- e. vast is komen te staan dat de vreemdeling in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Volgens het beleid, neergelegd in onderdeel C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is het in beginsel voldoende dat de vreemdeling zijn verklaringen aannemelijk maakt. Daartoe wordt van de vreemdeling in de eerste plaats verwacht dat hij zijn aanvraag onderbouwt met documenten. Niettemin gaat het bij de beoordeling van de geloofwaardigheid meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd bewezen kunnen worden. De vreemdeling heeft immers veelal aangetoond dat hij niet in staat is, en van hem ook redelijkerwijs niet kan worden gevergd, dat hij zijn relaas met overtuigend bewijsmateriaal bewijst. De verklaringen kunnen op grond van artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000 toch geloofwaardig worden geacht en derhalve kan het voordeel van de twijfel worden gegeven, als is voldaan aan een aantal voorwaarden:

- de vreemdeling heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- de vreemdeling heeft alle relevante documenten overgelegd, of hij heeft een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van relevante documenten;
- de verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor de aanvraag;
- de vreemdeling heeft de aanvraag zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten; en
- er is vast komen te staan dat de verklaringen in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Daarbij heeft de vreemdeling zijn verzoek gestaafd indien hij zijn verklaringen voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Aan voormelde voorwaarden zal in de regel niet zonder meer worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 buiten beschouwing te laten en de verklaringen alsnog als aannemelijk te beschouwen.

2.8.4. Met het hiervoor weergegeven beleid stelt de minister, in het geval niet is voldaan aan de in artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn - geïmplementeerd in artikel 3.35, derde lid, van het VV 2000 - gestelde voorwaarden, de desbetreffende vreemdeling in staat zijn asielrelaas alsnog aannemelijk te maken, met dien verstande dat alsdan van dat relaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Aldus wordt in het beleid, in overeenstemming met de punten 6 en 8 van de considerans van de richtlijn en artikel 3 van de richtlijn, een bescherming geboden in aanvulling op artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn.

Zoals hiervoor onder 2.7.2. is overwogen, heeft de vreemdeling geen oprechte inspanning verricht, bedoeld in artikel 4, vijfde lid, aanhef en onder a, van de richtlijn. Niettemin heeft de minister alsnog onderzocht of zijn verklaringen alsnog als aannemelijk zijn te beschouwen, omdat er positieve overtuigingskracht vanuit gaat. Gelet op het vorenoverwogene faalt het betoog dat in strijd met artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn op de

vreemdeling een te zware bewijslast rust.

De beroepsgrond faalt.

2.9. De vreemdeling betoogt, samengevat weergegeven, dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zijn relaas positieve overtuigingskracht mist, omdat zijn herkomst, afkomst en het behoren tot de | niet geloofwaardig zijn.

2.9.1. In het besluit, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, heeft de minister zich, voor zover hier van belang, op het standpunt gesteld dat van het relaas van de vreemdeling geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Volgens de minister heeft de vreemdeling vaag, wisselend en inconsistent verklaard over zijn gestelde geboorteland, afkomst en zijn lidmaatschap van de | . Volgens de minister spreekt de vreemdeling niet de | taal, heeft hij tegenstrijdig verklaard over zijn geboorteplaats en kan hij niet vertellen op welke leeftijd hij van naar | is verhuisd. Voorts kan hij geen enkele algemene kennisvraag over | beantwoorden. Daarnaast heeft de vreemdeling, hoewel hij stelt tot de Rohingya bevolkingsgroep te behoren, verklaard niet of nauwelijks het Rohingya dialect te spreken. Hij heeft niet kunnen verklaren van welke groepen de Rohingya afstammen of wanneer zij uit | gevlucht zijn. Het gestelde lidmaatschap van de | acht de minister evenmin geloofwaardig. Hoewel de vreemdeling heeft verklaard dat hij tien tot twaalf jaar lid van deze partij is geweest, bijeenkomsten heeft geregeld en bij demonstraties is geweest, kan hij niet vertellen wanneer de | is opgericht of wat de doelstellingen van de partij zijn.

2.9.2. In hetgeen de vreemdeling daartegen heeft aangevoerd, namelijk dat hij een taal spreekt die zowel in | als | wordt gesproken en dat de verschillen in spreekwijze klein zijn, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd zijn afkomst aannemelijk te maken en het, gelet op zijn betrokkenheid bij het niet-politieke deel van de | niet van hem geveerd kan worden kennis te hebben over de doelstellingen van die partij, is geen grond gelegen voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

De beroepsgronden falen.

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 december 2010 in zaak nr. 09/44815;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Bosma, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

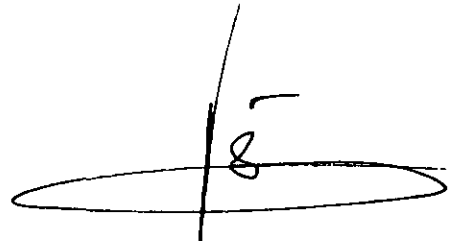
w.g. Bosma
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 juli 2011

572.

Verzonden: 19 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

0238883974

uitspraak

registratie in INDIS	mdw	10	9
	unit	IV	
	datum	14/12	
	IND locatie	PV ULAD DEN HAAG	
IND ontvangst- de-ten	14 DEC. 2010		
	dossiernummer	001181010	
Invoer- controle	mdw	J	
	unit		
	datum		

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 09 / 44815

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 14 december 2010

In de zaak van:

geboren op _____, burger van _____
Eiser,
gemachtigde: mr. N.C. Blomjous, advocaat te Amsterdam,

legen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. M.S. Mol, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

VERWIJZEN
INDIS
vreemdelingenvergunning
Ja / Nee

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 29 november 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 2 december 2009 afgewezen. Eiser heeft tegen het besluit op 3 december 2009 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 3 december 2009 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist. Op 14 januari 2010 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats, dit verzoek toegewezen (AWB 09 / 44818).
- 1.3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 3 november 2010. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag het volgende aangevoerd. Eiser is op jonge leeftijd, tussen zijn eerste en derde levensjaar, met zijn ouders uit Rotterdam naar _____ verhuisd. Eiser heeft vanaf 1995 deelgenomen aan demonstraties en bijeenkomsten van de politieke partij _____ . Eiser is in verband hiermee in 1995 gearresteerd. Eiser heeft een maand vastgezeten en is vervolgens op borgtocht vrijgelaten. In 1997 was eiser aanwezig bij de moord op _____ , een lid van de _____

0238883974

2010

zaaknummer: AWB 09 / 44815

2

Awamilique partij. Eiser is in verband hiermee gearresteerd en heeft twee maanden vastgezeten. Vervolgens is hij op borgtocht vrijgelaten. In 1998 stond eiser op nummer 41 van een lijst met terroristen en is hij gearresteerd. Eiser heeft een maand vastgezeten en is na een eerlijk proces vrijgesproken omdat uit een rapport bleek dat hij geen terrorist was. Eiser is ook een aantal keren door de tegenpartij meegenomen en is door hen mishandeld. Eiser raakte in 1998 verslaafd aan drugs en zat bij de knokploeg van de BNP. De knokploeg kreeg dagelijks opdrachten van bovenaf en moest zorgen dat de stakingen goed verliepen. Toen de interim regering in 2007 aan de macht kwam, is eiser ondergedoken. Begin 2009 is de Awamilique partij aan de macht gekomen. Eiser is vijf maanden geleden opgepakt door de aanhangers van deze partij en is daarbij mishandeld. Eiser is door hen bedreigd met de dood en moest van hun zijn land van herkomst verlaten. Eiser heeft twee pogingen ondernomen om zijn land te verlaten. Voorts werd eiser bedreigd door de RAB. Daarnaast wordt eisers familie gediscrimineerd vanwege hun afkomst.

- 2.2 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het volgende. Eiser is toerekenbaar ongedocumenteerd inzake zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas. Eisers relaas en gestelde nationaliteit missen positieve overtuigingskracht en zijn niet geloofwaardig. Eiser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.3 Eiser heeft hiertegen het volgende aangevoerd. De zienswijze wordt herhaald en ingelast. Eiser heeft te weinig tijd gehad om zijn zaak voor te bereiden en te bespreken met de rechtshulpverlening. Hierdoor is geen sprake van een eerlijk proces. Eiser verwijst hiertoe naar de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest). Verweerder heeft ten onrechte het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw aan eiser tegengeworpen. Verweerder heeft derhalve voorts ten onrechte het toetsingskader van de positieve overtuigingskracht aan zijn besluit ten grondslag gelegd. Eiser wijst in dit verband voorts op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn). Eiser heeft zich ingespannen om zijn asielrelaas te staven en beroept zich op artikel 3.35 van het Voorschrift Vreemdelingen (VV). Verweerders standpunt over zijn gestelde afkomst is niet juist. Eiser spreekt een taal die ook in Birma wordt gesproken. Eiser verwijst hiertoe naar een internetpagina van Ethnologue. Verweerders standpunt over zijn relaas is evenmin juist en geeft blijk van een te westerse benadering.
- 2.4 In beroep heeft eiser, bij brief van 26 maart 2010, de volgende nadere stukken, in origineel en voorzien van een vertaling, overgelegd:
1. een lidmaatschapsverklaring van de Bangladesh Nationalist Students Wing, d.d. 7 december 2009;
 2. een certificaat van de Voorzitter van Bestuur Vakhond Barasat nr. 2, d.d. 31 december 2009;
 3. een verklaring van het Addiction Life Overcoming Centre, d.d. 21 december 2009;
 4. diverse gerechtelijke documenten, waarbij onder meer een persoon genaamd Saiful Islam Chowdhury als verdachte wordt genoemd, c.q. staat vermeld op een "lijst van de terroristen onder artikel 54".

0238883974

zaaknummer: AWB 09/44815

3

5. een getuigschrift lager onderwijs d.d. 6 december 2009;
6. een onvertaald stuk, betreffende Myanmar.

- 2.5 Verweerder heeft voornoemde stukken laten onderzoeken door het Bureau documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Ten aanzien van de stukken hierboven vermeld onder nummer 1 tot en met 3, stelt Bureau documenten vast dat er geen zichtbare sporen van wijziging zijn aangetroffen en wordt eveneens geconcludeerd dat wegens gebrek aan voldoende betrouwbaar referentiemateriaal geen uitspraak kan worden gedaan omtrent de echtheid van de documenten en evenmin kan worden vastgesteld of de documenten inhoudelijk juist zijn. Aangaande de ~~gerechtelijke stukken stelt Bureau documenten vast dat het bevreemdt dat op de documenten gerechtelijke legeszegels ontbreken.~~ Voorts zijn in de aangebrachte tekst enkele wijzigingen zichtbaar welke niet zijn gewaarmerkt door enig kenmerk. Bureau documenten concludeert dat, gelet op het beschikbare referentiemateriaal, de genoemde documenten waarschijnlijk echt zijn. Omtrent opmaak en afgifte van de documenten kan niet met voldoende zekerheid een uitspraak worden gedaan. Niet kan worden vastgesteld of de documenten inhoudelijk juist zijn. Ten aanzien van de schoolverklaring stelt Bureau documenten vast dat serienummer en registratienummer ontbreken en dat het document is afgegeven in 2009, terwijl het document inhoudelijk over een gebeurtenis in 1990 gaat. Voorts wordt geconcludeerd dat wegens gebrek aan referentiemateriaal geen uitspraak kan worden gedaan over de echtheid van het document en evenmin kan worden vastgesteld of de documenten inhoudelijk juist zijn. Ten aanzien van het stuk zoals hierboven vermeld onder 6, concludeert Bureau documenten dat geen zichtbare sporen van wijziging zijn aangetroffen en dat bij het document geen vertaling is aangeboden.
- 2.6 Verweerder heeft, naar aanleiding van het onderzoek door Bureau documenten, bij brief van 2 september 2010 het standpunt ingenomen, dat dit geen aanleiding is om over te gaan tot intrekking of wijziging van het bestreden besluit. Eiser heeft hierop bij brief van 18 oktober 2010 gereageerd.
- De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.7 Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Bij de beoordeling worden de in artikel 31, tweede lid, Vw bedoelde omstandigheden betrokken.
- 2.8 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhof en onder f, Vw wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
- 2.9 In C4/3.6.3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) staat onder meer dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen, identiteit, nationaliteit, reisroute of asielreëls, documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat er sprake is van het

0238883974

zaaknummer: AWB 09 / 44815

4

toerekenbaar ontbreken van documenten in de zin van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw. Ingevolge het beleid van verweerder, neergelegd in C14/3.4 van de Vc wordt het relaas in dat geval geloofwaardig bevonden, indien er van het relaas een positieve overtuigingskracht uitgaat.

- 2.10 In het bestreden besluit is overwogen dat het deel in het voornemen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw dat betrekking heeft op het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten, als gevolg van de inhoud van de zienswijze komt te vervallen. Wel werpt verweerder nog het ontbreken van documenten ten aanzien van identiteit, nationaliteit en asielrelaas tegen. Ter beoordeling ligt voor de vraag of verweerder, gelet op de door eiser overgelegde documenten, nog steeds artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, ten aanzien van het ontbreken van documenten betreffende identiteit, nationaliteit of asielrelaas heeft kunnen tegenwerpen.
- 2.11 De rechtbank stelt hierbij voorop dat Bureau documenten van een aantal documenten, bij gebreke van referentiemateriaal, de echtheid niet heeft kunnen vaststellen. Ten aanzien van de gerechtelijke stukken heeft Bureau documenten geconcludeerd dat deze stukken waarschijnlijk echt zijn, waarbij niet kan worden vastgesteld of de documenten inhoudelijk juist zijn. Verweerder stelt dat aan de overgelegde documenten niet de door eiser gewenste waarde kan worden gehecht, nu de stukken betrekking hebben op Saifulislam Chowdhury, terwijl eiser bij zijn aanvraag de naam Mohammed Saifulislam heeft opgegeven. Voorts stelt verweerder dat uit het onderzoek van Bureau documenten volgt dat de authenticiteit van de documenten niet is komen vast te staan. Eiser geeft, in reactie hierop, aan dat de naamgeving, zoals gebruikelijk in Bangladesh, verschilt van het naamsysteem in Nederland. Eiser heeft enerzijds een islamitische naam, Mohammed, die hij ook moest gebruiken van de reisagent, en anderzijds een familienaam, Chowdhury. Ter ondersteuning van zijn standpunt verwijst eiser, bij brief van 6 januari 2010, naar informatie omtrent naamgeving in Bangladesh, afkomstig van een Britse internetsite (www3.hants.gov.uk/education):

The Muslim naming system is different from the traditional British pattern and may consist of a religious name (or title), a personal name and sometimes a family name.

(...)

In Bangladesh, Muslims do not generally have surnames and family members may each have a different last name, making it impossible to tell the relationship between two people from their names. (...)

Although, traditionally, Bangladeshis have not used a family name, many families moving overseas have adopted an element of their father's name to use as a surname.

- 2.12 In een nadere reactie van 18 oktober 2010 verwijst eisers gemachtigde voorts naar een webpagina van Wikipedia, waarin omtrent familicnamen in Bangladesh het volgende is opgenomen:

Almost 90% of the people of Bangladesh are adherents of Islam, and because of this, they mostly use Arabic names. Native and foreign names are also used, as long as they are not strictly related to other religions. Among Muslims of Bangladesh, there are several different naming conventions. There is no fixed scheme for the structure of names. Many people do not use a family name, so members of a family can have different last names.

Muhammad or Mohammad is a common prefix used before the name of many Muslim males, and it is not considered as the name used to refer to the person. In many cases, the

0238883974

zaaknummer: AWB 09/44815

5

"Muhammad" prefix is shortened to "Md", or "MD". (...) The prefix often serves as the first name and the given name appears as the last name/surname.

- 2.13 De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de door eiser gegeven verklaring voor het achterwege laten van zijn familienaam, de uitkomst van het onderzoek door Bureau documenten - te weten dat een deel van de documenten als echt is aangemerkt en van een deel de authenticiteit niet kan worden vastgesteld wegens gebrek aan referentiemateriaal - en gelet op het feit dat de documenten deels zijn voorzien van een foto van eiser, verweerder niet zonder nader onderzoek tot het oordeel heeft kunnen komen dat de documenten geen onderbouwing opleveren ten aanzien van eisers identiteit, nationaliteit en asielrelaas. Volgens jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) kan immers, bij een eerste aanvraag, het feit dat de authenticiteit van een document niet kan worden vastgesteld door Bureau documenten niet zonder meer met zich brengen dat aan dit document geen enkele waarde kan worden gehecht. Het is alsdan aan verweerder om ten aanzien van dit document nader onderzoek te verrichten. Verweeders standpunt dat van eisers asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan is dan ook, gelet op de overgelegde documenten welke een nader onderzoek van verweerder vergen, onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft aldus, bij de beoordeling van eisers asielrelaas een onjuiste maatstaf aangelegd.
- 2.14 De rechtbank zal, gelet op het voorgaande, het beroep gegrond verklaren. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking meer.
- 2.15 De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.
- 2.16 De rechtbank zal het bestreden besluit opheffen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.17 De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiser heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

0238883974

zaaknummer: AWB 09 / 44815

6

3. Beslissing

De rechtbank:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met in achtname van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan eiser.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.W.S. Kiliç, rechter in tegenwoordigheid van mr. A. El Aouadi, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 14 december 2010.

Afschrift verzonden op: 14-12-2010

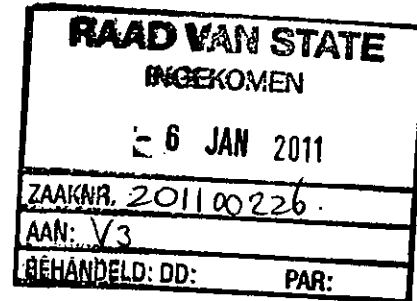
Com:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2600 GC Den Haag

Telefoon 070-779 4801
Fax 070-779 5508Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging Vestiging Den Haag
Contactpersoon	mr. F.X. Cozijn
Doorkiesnummer(s)	070 779 7111
Datum	6 januari 2011
Ons kenmerk	0911.28.1010
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	hoger beroep van de Minister voor Immigratie en Astel alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 14 december 2010, verzonden op 14 december 2010, met kenmerk AWB 09/44815.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd. Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister voor Immigratie en Astel gehouden binnen 6 weken na verzending een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Hoogachtend,

mr. L.J.L. Stams, senior procesvertegenwoordiger

RAAD VAN STATE INGEKOMEN E 6 JAN 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Buitenlandse Zaken
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. L.J.J. Stams
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
van 14 december 2010
met kenmerk 09/44815

Inzake:

met IND-kenmerk 0911.28.1010
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. N.C. Blomjous
advocaat te Amsterdam, Postbus 3269, 1001 AB

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 52
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. P.X. Cozijn
070-779 7111

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 14 december 2010, verzonden op 14 december 2010, met kenmerk AWB 09/44815 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 2 december 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen binnen een termijn van 6 weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van de uitspraak en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 29 november 2009 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 2 december 2009 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij de thans aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1. De Minister is van oordeel dat het besluit van 2 december 2009 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2. De Minister heeft één grief tegen de uitspraak.

Grief

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.13 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat, gelet op de door eiser gegeven verklaring voor het achterwege laten van zijn familienaam, de uitkomst van het onderzoek door Bureau Documenten - te weten dat een deel van de documenten als echt is aangemerkt en van een deel de authenticiteit niet kan worden vastgesteld wegens gebrek aan referentiemateriaal- en gelet op het feit dat de documenten deels zijn voorzien van de foto van eiser, verweerder niet zonder nader onderzoek tot het oordeel heeft kunnen komen dat de documenten geen onderbouwing opleveren ten aanzien van eisers identiteit, nationaliteit en asielrelaas. Volgens jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) kan immers, bij een eerste aanvraag, het feit dat de authenticiteit van een document niet kan worden vastgesteld door Bureau Documenten niet zonder meer met zich brengen dat aan dit document geen enkele waarde kan worden gehecht. Het is alsdan aan verweerder om ten aanzien van dit document nader onderzoek te verrichten. Verweerders standpunt dat van eisers asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan is dan ook, gelet op de overgelegde documenten welke een nader onderzoek van verweerder vergen, onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft aldus, bij de beoordeling van eisers asielrelaas een onjuiste maatstaf aangelegd."

3.4. Op de hiervoor genoemde en aangevallen overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.15 tot en met 2.17 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grief

4.1. Waar hierna de Minister wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen de eerdere bewindspersoon voor Vreemdelingenzaken.

4.2. Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw), bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift in afwijking van artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vier weken. Ingevolge het tweede lid bedraagt de beroepstermijn één week, indien de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 Vw, binnen een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen aantal uren is afgewezen.

Uit de systematiek van hoofdstuk 7 van de Vw volgt dat de in artikel 69, eerste en tweede lid, van de Vw, gestelde termijnen ook gelden voor het instellen van hoger beroep. Die bepaling maakt deel uit van afdeling 1 van dit hoofdstuk, houdende de algemene bepalingen voor het instellen van rechtsmiddelen.

De in voormeld artikel 69, tweede lid, gestelde termijn van één week geldt derhalve, indien, zoals in dit geval, hoger beroep wordt ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank, die betrekking heeft op de afwijzing van een aanvraag in het aanmeldcentrum. Aan de thans aangevallen uitspraak is een rechtsmiddelenclausule toegevoegd. Daarbij is een termijn van vier weken vermeld.

4.3. De uitspraak is verzonden op 14 december 2010, zodat de termijn voor het instellen van hoger beroep ingevolge het bepaalde in artikel 6:8, eerste lid, Awb, gelezen in samenhang met artikel 6:24 Awb, is aangevangen op 15 december 2010. De Minister heeft onderhavig hoger-beroepschrift niet binnen de bij artikel 69, tweede lid, van de Vw daartoe gestelde termijn van één week ingesteld. Nu het hoger beroep wel binnen de in de rechtsmiddelenvoorlichting vermelde termijn is ingesteld, kan, zoals uw Afdeling meermaals heeft overwogen, redelijkerwijs niet worden geoordeeld dat de Minister daarmee in verzuim is geweest.

Zie:

- AbRS 16 juli 2003, nr. 200303647/1, JV 2003/371;

- AbRS 10 september 2003, nr. 200304946/1, JV 2003/483.

4.4. Naar het oordeel van de Minister kan hij dan ook in dit hoger beroep worden ontvangen.

4.5. In rechtsoverweging 2.13 overweegt de rechtbank ten onrechte dat de Minister gehouden was nader onderzoek te doen naar de door verweerder aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde documenten, zoals door de rechtbank weergegeven in rechtsoverweging 2.4 van de aangevallen uitspraak.

De Minister is van oordeel dat de omstandigheid dat de authenticiteit van de overgelegde documenten niet door Bureau Documenten kan worden vastgesteld, in dit concrete geval, in de risicosfeer van verweerder ligt.

- 4.6. Immers, hoewel de rechtbank terecht aangeeft dat, volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling, de omstandigheid dat de authenticiteit van een document door Bureau Documenten niet kan worden vastgesteld, bij een eerste aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw, niet zonder meer meebrengt dat aan dit document geen enkele waarde kan worden gehecht, wordt zij niet gevolgd in haar oordeel dat de Minister *in casu* niet zonder nader onderzoek naar deze documenten, het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw aan verweerder heeft kunnen tegenwerpen.
- 4.7. De rechtbank heeft hierbij miskend dat er bij de Minister concrete twijfel ontrent de authenticiteit van de overgelegde documenten is gerezen vanwege het ontbreken van gerechtelijke legeszegels, de omstandigheid dat in de tekst enkele wijzigingen zichtbaar zijn die niet zijn gewaarmerkt door enig kenmerk, de omstandigheid dat op de schoolverklaring serienummer en registratienummer ontbreken en de opmerkelijke omstandigheid dat het document in 2009 is afgegeven terwijl het gaat om een gebeurtenis in 1990. Daarbij komt nog dat er een andere naam wordt opgegeven dan verweerder aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd. Hierdoor is de twijfel ontrent de authenticiteit verder gerezen.

Immers, de Minister heeft bij brief van 2 september 2010 opgemerkt dat op de door verweerder in beroep overgelegde documenten de naam Saiful Islam Chowdury staat vermeld. Deze naam komt niet overeen met de naam die verweerder bij zijn aanvraag heeft opgegeven. Dit klemt te meer nu verweerder tijdens het eerste gehoor zijn personalia zelf heeft opgeschreven (pagina 2 eerste gehoor en bijlage 1). Voorts verklaart verweerder expliciet dat zijn familienaam *Mohammed* Saiful Islam is (pagina 2 eerste gehoor). Op dat moment heeft elser ten onrechte geen melding gemaakt van de naam *Chowdury*. Bovendien antwoordt verweerder ontkennend op de vraag of er ook andere namen worden gevoerd (pagina 4 eerste gehoor). Ook op de vraag of verweerder ooit een andere naam heeft gebruikt dan de naam die hij heeft opgegeven antwoordt verweerder ontkennend (pagina 4 eerste gehoor). De enkele stelling van gemachtigde dat Chowdury de familienaam van verweerder is en Mohammed de Islamitische naam van elser, kan niet slagen. Verweerder heeft dit immers op geen enkele wijze onderbouwd. Bovendien heeft verweerder tijdens het eerste gehoor expliciet verklaard dat zijn familienaam *Mohammed* Saiful Islam is. Ook tijdens het noemen van de personalia van zijn vader, moeder, broer en vijf zussen heeft verweerder de familienaam Chowdury niet vermeld. Mitsdien heeft verweerder op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken dat hij tevens bekend is onder de naam Saiful Islam Chowdury en kan aan de in de beroep overgelegde documenten niet de door verweerder gewenste waarde worden gehecht.

- 4.8. Het hiervoor in paragraaf 4.7 betoogde is door de rechtbank terzijde geschoven onder verwijzing naar de websites www3.hants.gov.uk/education en http://en.wikipedia.org/wiki/Bangladeshi_name. Nog afgezien van de vraag welke waarde moet worden gehecht aan de betrouwbaarheid van deze websites, onderbouwt dit het betoog van verweerder niet.

Inmers, voorzover aan de informatie van voornoemde websites al waarde dient te worden gehecht, heeft de rechtbank ten onrechte geen, althans onvoldoende, acht geslagen op hetgeen verder vermeld staat op laatstgenoemde website, te weten:

Given names

In both West Bengal and Bangladesh have two given names: a bhalo nam (lit. "good name"), which is used on all legal documents, and a dak nam (lit. "call name"), which is used by family members and close friends. The two names may or may not be at all related; for example, a man named Anoop Saha may be called by his dak nam (e.g. Bablu) at home and a his bhalo nam (Anoop) elsewhere. Many people also have a shortened version of their bhalo nam () in addition to their full bhalo nam and their dak nam.

Recently, many Bengalis have begun to add their dak nam to the end of their full official name, resulting in names like S where "S" would be the man's bhalo nam, " " would be his family name, and " " would be his dak nam. In these situations, this man would be correctly addressed "Mr. (not "Mr.

Verwacht mag worden dat de officiële naam van verweerder vermeld staat op de officiële stukken die verweerder heeft overgelegd. Als de gemachtigde van verweerder zou moeten worden gevolgd in zijn stelling dat verweerdere officiële naam is, bevreemdt het dat, zoals hiervoor onder 4.7 ook is aangegeven, verweerder desgevraagd nimmer melding heeft gemaakt van deze naam. Als verweerder in zijn eigen verklaringen moet worden gevolgd, namelijk dat zijn officiële naam is, bevreemdt het dat deze naam niet voorkomt op de door hem overgelegde, gesteld officiële documenten. In beide gevallen is door verweerder, anders dan de rechtbank ten onrechte overweert, geen afdoende verklaring gegeven voor deze bevreemdende constateringen.

- 4.9. Gelet op het vorenstaande is bij de Minister concrete twijfel over de authenticiteit van de door verweerder overgelegde stukken gerezen. In het licht van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw lag het op de weg van verweerder om daartegenover de authenticiteit van de stukken alsnog aannemelijk te maken. Daarin is verweerder niet geslaagd. Onder deze omstandigheden dient, ook al betreft het hier een eerste aanvraag, voor risico van verweerder te blijven dat de authenticiteit van de stukken niet kon worden vastgesteld. De Minister heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de overgelegde stukken niet de waarde kan worden gehecht die verweerder daaraan gehecht wenst te zien.

Vgt:

- AbRS 31 juli 2009, nr. 200901950/1 (www.raadvanstate.nl)

- 4.10. De rechtbank heeft al het vorenstaande ten onrechte miskend. De Minister concludeert dat terecht en op goede gronden het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw aan verweerder is tegengeworpen.

4.11. De aangevallen uitspraak komt derhalve voor vernietiging in aanmerking.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de aangevallen uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 2 december 2009 ingestelde beroep.

's-Gravenhage, 6 januari 2011

Gemachtigde

mr. L.J.J. Stams, senior procesvertegenwoordiger

*De Minister voor Immigratie en Asiel
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*